

siden, hvor tonerne lød – jeg kunne såmænd lige så godt have citeret fra i dag, men det var lidt sværere, for jeg havde ikke talen – men Venstres ordfører sagde sidste år – Folketingets forhandlinger 1997-98 (2. samling), side 3047:

»Traditionen tro fik vi et forslag blottet for visioner og ambitioner og uden anvisninger på, hvordan de kommende års store udfordringer skal løses. Derimod fremstår prisen for regeringens økonomiske politik meget klart. Vi har i Danmark mistet det økonomiske råderum.«

Det var ordene. Og så kan man jo ikke dy sig for også at kigge lidt på: Hvordan er det gået siden da? Og der kan man ikke lade være med at konstatere, at kurverne har det rigtig godt. Ledigheden falder fortsat, vi er nede på halvdele af EU's niveau. Ungdomsledigheden er stort set forsvundet. Vi har reduceret langtidsledigheden til en fjerdedel af, hvad den var i 1994. Beskæftigelsen stiger fortsat, 200.000 flere i beskæftigelse siden 1993, 2 ud af 3 i den private sektor. Der er overskud på statens og de øvrige offentlige budgetter. Gælden og rentebetalingerne falder. Forbruget, det offentlige såvel som det private, stiger, det private væsentlig mere end det offentlige. Og selv betalingsbalancen, som selv de største pessimister vel havde hældt hovedet til og regnet med, at her kunne man da i hvert fald få skovlen under regeringen, er nu altså også begyndt at pege i den modsatte retning, oven i købet måske med en forventning om, at vi kan nå balance eller overskud.

Så de professionelle sortseere har svære tider, og det er svært at bevare pessimismen, men jeg håber, man alligevel tager det med et smil.

Det var reformerne, der banede vejen. Det var et antal arbejdsmarkedsreformer, det var en skattereform, og det var en pinsepakke, som rummede en justering af skattereformen, der i høj grad har dannet basis for det resultat, vi har nået. Strukturændringerne er basis for, at vi har fået råderum.

Det er kombinationen af strukturændringer og en fast og indimellem stram finanspolitik, som er årsagen til, at vi i dag har sådan noget af en valfart indimellem af udenlandske politikere og eksperter, der vil se, hvordan dansk økonomi klares. Det synes jeg vi skal være glade for. Men det er også noget, der forpligter.

Hvis man blot vender blikket tilbage til, hvad der blev skrevet for et års tid siden omkring pinsepakken, kan man se den ene jordskælvsprognose efter den anden. Der var ikke grænser

for, hvordan det ville gå med ejendomspriserne. Og jeg spørger bare: Hvad hvis vi ikke havde gjort det dengang, hvordan i alverden skulle vi have levet med den himmelflugt i ejendomspriserne, der så havde været tale om?

Reformerne var altså basis, men det, som er nødvendigt i dag, er at holde kursen. Det er et spørgsmål om den finanspolitik, som nu er lagt frem fra regeringens side, en neutral finansseffekt, men unægtelig også noget, som kræver stramninger på dele af budgetterne, hvilket ikke alle steder er behageligt.

Jeg synes, man i den forbindelse skal gøre det klart, at der ikke er så meget at komme efter i de kommende forhandlinger. Det er ikke sådan, at regeringen i og for sig – nu skal finansministeren jo nok sige mere, end jeg skal – men det er ikke sådan, at der er noget stort råderum til nye udgifter. Og hvis man kigger på de forslag, der er lagt frem, må man jo sige, at det er svært at se, at de sådan uden videre holder den økonomiske disciplin. Alt for mange af dem er alt for lemfældigt opgjort og virker, som om der faktisk ikke er dækning for udgifterne.

Jeg kan kun på Det Radikale Venstres vegne sige, at vi meget gerne skal hjælpe finansministeren med at holde den kurs, som han nu har lagt ud med.

Men vi er ikke færdig med reformarbejdet. Arbejdsmarkedsreformerne har vi gjort meget ud af. De har også givet gode resultater, men vi har endnu ikke skabt det, som man kunne kalde plads til alle, selv om der er meget positive resultater, bl.a. i tilvæksten af fleksjob.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at vi har brug for de alternativer til social forsørgelse for de mange, som aldrig fik chancen under opsvinget, at der stadig væk er alt for mange på passiv forsørgelse, og at det er foruroligende, at prognosen for passiv forsørgelse i de kommende år ikke peger på et fald, men måske nærmest på en lille stigning.

Offentlig forsørgelse er ikke noget alternativ til et normalt arbejdsliv med den selvrespekt, som kombinationen af pligter og rettigheder giver. Men det er også klart, at der skal være lige præcis det, som kendetegner det danske velfærdssystem: kombinationen af muligheder og så den sikkerhed og de sociale garantier, som er nødvendige for, at samfundet hænger sammen.

Som led i reformprocessen er der lagt op til en reform på voksen- og efteruddannelsesområdet, en reform, som vi fra radikal side lægger overordentlig meget vægt på. Det er dér, hvor